

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diển Nghĩa

Tập 428

Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư

Chuyển ngữ: Trung Tấn

Biên tập: Bình Minh

Thời gian: 29.05.2011

Địa điểm: Phật đà giáo dục hiệp hội_Hongkong

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, mời ngồi xuống. Mời quý vị xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh, trang 540, hàng thứ năm từ dưới đếm lên.

Thứ ba, *không dâm dật, không tà dâm*. Ngăn làm việc ác không phải thê thiếp mà dâm dật, nên làm việc thiện cung kính. Tiếp theo Niệm Lão vì chúng ta giải thích. Câu thứ nhất ở trong loại chánh nhân thứ hai là tu hành thập thiện. Điều thứ nhất trong thập thiện là không sát sanh, thứ hai là không trộm cắp, thứ ba là không dâm dật, đây là ba điều thiện của thân.

Thập thiện nghiệp, thông thường người học Phật đều xem nhẹ nó. Cho rằng đây là giới nhỏ, lỗi lầm không quá lớn, cho nên lơ là. Không biết rằng thập thiện là căn bản của giới luật. Thập thiện mà làm không được, thì làm sao có thể trì giới? Ngày nay Phật pháp đã suy yếu, yếu đến cùng cực. Mọi người trong xã hội xem Phật giáo, cho rằng Phật giáo là tôn giáo. Hàm ý của tôn giáo chính là mê tín. Chúng ta nhìn xem đệ tử của Phật, bất luận là tại gia hay xuất gia, đối với xã hội, đối với chúng sanh chúng ta có những cống hiến gì? Trên thực tế, Phật giáo và tôn giáo khác, không khác nhau nhiều lắm. Những tôn giáo khác đều tập trung ở chỗ cùng cần nguyện, hi vọng có thể hóa giải thiên tai nhân họa. Nhà Phật cũng có rất nhiều pháp hội, mục đích cũng không ngoại lệ, nhưng người thế gian họ nhìn như thế nào? Cho rằng quý vị là mê tín, không thừa nhận hiệu quả những cầu nguyện này của quý vị. Cách nhìn này tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không phải không có lí, vì sao vậy? Vì chúng ta không làm được tấm gương tốt, cho xã hội đại chúng thấy. Nếu thực hành được thập thiện nghiệp, tất cả đều làm được tốt, tôi tin rằng xã hội đại chúng, đối với đệ tử nhà Phật sẽ có cái nhìn khác. Họ khâm phục quý vị, họ tôn trọng quý vị, vì sao vậy? Vì họ không làm được, quý vị đã làm được. Sát sanh là tiêu cực, phải tích cực là phóng sanh.

Không trộm cắp, chắc chắn không có ý niệm, chiếm đoạt của người khác, đây là thuộc về trộm cắp. Tích cực là tận tâm tận lực giúp đỡ xã hội, điều này ở trên đã nói, nên làm việc thiện bố thí. Không dâm dật, trong thập thiện đối với tại gia nói rất nhiều. Nó không phải nói với người xuất gia, người xuất gia có giới luật của người xuất gia. Cho nên con đường thập thiện nghiệp là giáo dục của thế gian, trong nhà Phật cho rằng xã hội đại chúng, mỗi con người đều nên học tập. Đây là khuôn phép

đạo đức căn bản để làm người. Không phải thê thiếp của mình, thì không nên có hành vi tà hạnh, nhất định phải giữ gìn. Tích cực là nên làm việc thiện cung kính, giữa người với người nên có lễ tiết.

Ngày nay các bạn đồng học Phật, tại gia “thập thiện nghiệp” không làm được, xuất gia “Sa Di luật nghi” không làm được, đây là nhân duyên chính làm cho Phật pháp suy vong, là nhân tố đứng đầu. Chúng ta thật sự học Phật, đối với giới luật không thể không xem trọng. Bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu thực hành từ Đệ Tử Quy.

Phía trước chúng ta học qua tịnh nghiệp tam phước. Điều thứ nhất của tịnh nghiệp tam phước: “hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, tâm từ bất sát, tu thập thiện nghiệp”. Đây là điều thứ nhất. Đức Thế Tôn dạy chúng ta tịnh nghiệp tam phước. “Phước” là phước báo, mỗi con người đều mong cầu. Điều thứ nhất này là phước báo trời người, cần hay không? Mỗi con người đều cần. Phước báo là quả, quả tức có nhân. Chư vị tổ thường dạy chúng ta, “ở trong cửa Phật, có cầu tức ứng”. Tôi lúc mới học Phật không có mong cầu gì, nhưng Chương Gia đại sư nói với tôi câu này, tôi mới hiểu được “ở trong cửa Phật có cầu tức ứng”. Cầu thành Phật, cầu thành Bồ Tát đều có thể làm được. Cầu phước báo trời người đây là việc nhỏ, sao có đạo lý cầu không được! Trong kinh giáo vì sao nói như vậy, có cầu tức ứng, cách nói này có phải khuếch trương không? Trong thập thiện, năm giới đều có không vọng ngữ. Vọng lời của đức Phật không phải là giả, chắc chắn có thể cầu được. Đức Phật dạy chúng ta tu nhân thì đạt được quả báo, cảm được quả báo. Cầu giàu có được giàu có, cầu trí huệ được trí huệ thông minh, cầu sống lâu được sống lâu mạnh khỏe, không có cái nào là không được. Thầy giáo nói với tôi: ông nên cầu như pháp như lý, thì sẽ đạt được. Như lý như pháp ở trong kinh giáo, quý vị nên đọc kinh, hiểu rõ kinh giáo, nương vào giáo lý mà làm. Thì nguyện vọng của quý vị sẽ đạt được, không giả tí nào. Giàu có từ đâu mà có? Từ bố thí mà có. Dùng tài vật bố thí, giúp đỡ người khác, cứu tế người khác. Đây là nhân, quý vị được giàu có là quả báo. Cho dù quý vị kinh doanh ngành nghề nào, đều kiếm tiền, tiền tài ùn ùn mà đến. Đó là gì? Đó là quả báo. Sự nghiệp kinh doanh của quý vị là duyên, quý vị thấy nhân thêm duyên thì quả báo hiện tiền. Pháp bố thí được trí huệ thông minh, vô úy bố thí được sống lâu khỏe mạnh. Trong kinh đức Phật thường dạy, chúng ta phải hiểu được ý nghĩa này mà siêng năng tu học, chắc chắn trong đời này quý vị có thể sống cuộc sống của chư Phật Bồ Tát. Chư Phật Bồ Tát có cuộc sống như thế nào? Là cuộc sống hạnh phúc cứu cánh mỹ mãn, thật sự đạt được. Cho nên con đường thập thiện nghiệp phải nên thực hành. Trước tiên phải thực hành Đệ Tử Quy, kế đến thực hành Cảm ứng Thiên, sau đó thực hành Thập Thiện Nghiệp, sẽ không khó chút nào, quý vị thật sự có thể làm được. Đây là ba nền móng của Nho Thích Đạo.

Điều thứ nhất của tịnh nghiệp tam phước: “hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng” đây là Đệ Tử Quy, “tâm từ không hại” là của Cảm ứng Thiên, “tu thập thiện

nghiệp” đây là Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Ba loại này phân lượng rất ít, thông thường con người đều lơ là, nó là ba nền móng của văn hóa truyền thống Trung Quốc.

Ngày xưa, một trăm năm trước, người người đều học, từ nhỏ đã học rồi. Sau khi Mãn Thanh mất nước đến nay là 100 năm, trong một thế kỷ này thật sự đã lơ là. Chẳng những không có người học, mà 50 năm gần đây, người giảng cũng rất ít, không có người giảng. Quả báo cũng đã hiện bày, quả báo gì? Đối với tự thân chúng ta mà nói, phiền não nhiều hơn trước đây, bệnh tật nhiều hơn trước đây. Đây là những báo ứng mà thân tâm hiện nay của chúng ta cảm nhận được. Môi trường sinh sống của chúng ta nhiều thiên tai, đây đều tâm bất thiện chiêu cảm nên. Trong lúc chia sẻ Phật pháp chúng tôi đã nói rất nhiều. Ngay giới khoa học ngày nay đều khẳng định, đều thừa nhận rằng, chúng ta khởi tâm động niệm đều có liên quan đến sơn hà đại địa, cây cối hoa cỏ. Tâm của chúng ta thiện, thì không cái gì là không thiện, tâm hành của chúng ta bất thiện thì không có cái gì là thiện. Cho nên ở trong Phật pháp đại thừa nói, chắc chắn không có tai họa tự nhiên. Đại tự nhiên là mạnh khỏe, đại tự nhiên là tốt đẹp. Tai họa từ đâu mà có? Là tâm hành bất thiện của chúng ta chiêu cảm ra. Đúng là tự làm tự chịu.

Đức Phật đến thế gian này, đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn. Ngài dùng phương pháp nào để cứu? Giảng kinh dạy học, khiến chúng ta để có thể hiểu rõ chân tướng sự thật. Khiến chúng ta thực sự hiểu rõ, vũ trụ và tâm hành của chúng ta, có sự liên quan mật thiết, nhất định không được qua loa. Hóa giải thiên tai, sửa đổi tâm hành sai lầm của chúng ta, thì thiên tai được hóa giải. Giới khoa học thời cận đại cũng khẳng định cách nói này, cho nên ba loại thân nghiệp: không sát sanh, không trộm cắp, không dâm dật, đây là thân nghiệp.

Bên dưới thứ tư là *không vọng ngữ*. “ngăn trước”, trước là trước đây, trước khi chúng ta chưa học Phật. “việc ác của nói không lừa người”, nói giả dối, lừa dối người. Đây là tội lỗi, đây là việc không nên làm, chúng ta phải đem nó sửa đổi. Từ nay về sau, chúng ta tiếp xúc với đại chúng, lời nói phải nói thật, nên làm tốt việc nói thật. Nói lời thật, xã hội này ngày nay, người ta không dám nói lời thật thà. Vì sao vậy? Vì người khác đều lừa chúng ta, nếu chúng ta nói lời thật thà thì chúng ta không phải đã chịu thiệt hay sao? Quý vị sợ bị thiệt, họ lừa dối ta, ta cũng lừa dối họ. Cách làm này hình như phù hợp logic. Nhưng nếu quý vị muốn đến thế giới Cực Lạc thì không thể đi được, vì sao vậy? Vì thế giới Cực Lạc là nơi hội tập của các thượng thiện nhơn. Thượng thiện, không phải trung thiện, vãng sanh về thế giới Cực Lạc phải là thượng nhơn. Chúng ta lừa dối người khác sao gọi thượng nhơn được? Cho nên thực sự muốn vãng sanh thế giới Cực Lạc thân cận đức Phật A Di Đà, con đường thập thiện nghiệp này chúng ta nhất định phải siêng năng mà làm. Người khác lừa dối chúng ta, chúng ta không lừa dối họ, chúng ta chịu thiệt mắc bẫy, trước mắt chịu thiệt mắc bẫy, tương lai sanh về thế giới Cực lạc làm Phật, làm Bồ Tát, cái lợi này chiếm được thật nhiều! Cho

nên phải thường xuyên nghĩ đến ta ở trong lục đạo luân hồi, hay ta đến thế giới Cực Lạc để làm Phật? Muốn đến thế giới Cực Lạc để làm Phật, chắc chắn không sợ thiệt thòi, không sợ mắc bẫy. Lấy tâm chân thành để đối nhân xử thế, mười điều này nhất định phải siêng năng nỗ lực thực hành nó.

“*Không ý ngữ*”, ý ngữ là lời ngon tiếng ngọt, lời nói rất thích nghe, trên thực tế là lừa dối người. Phạm vi của ý ngữ bao gồm rất nhiều, phạm vi rất rộng, Ngày nay ta thấy phổ biến nhất, mỗi ngày mở truyền hình, quý vị nghe những bài hát vũ điệu đó, nó có những nội dung gì? Trong Phật giáo đều gọi là ý ngữ, họ gọi là biểu diễn, những ca từ của họ, dụ dỗ quý vị làm sát đạo dâm vọng. Cho nên ở nơi này nói, cái này nên ngăn, nên ngăn cấm. “*Làm việc ác bằng lời ngon tiếng ngọt trước đây*”. Ý nghĩa của ý là đẹp đẽ, lời ngon tiếng ngọt, nói nghe rất hay, rất thích nghe. Kỳ thực nó đối lập với tánh đức, tức là lệch về một bên, nó không thẳng.

Không những bây giờ, mà ở nửa thế kỷ trước, chúng ta nghe những ca khúc phổ biến, đều là thuộc về ý ngữ. Người trẻ tuổi bây giờ, trong con mắt của họ là thứ thích nhất, thần tượng của mình đều là những diễn viên, ca sĩ. Vì sao vậy? Vì mỗi ngày họ không rời truyền hình, không rời khỏi nơi múa hát, những cái này đều gọi là ý ngữ. Cho nên quý vị phải nhận thức nó, những gì họ biểu diễn ra cho quý vị thấy được, cho quý vị nghe được, dẫn quý vị đến phương hướng nào, quý vị có giác ngộ được chăng? Con đường họ đi không phải con đường của thánh hiền, mặt trái của thánh hiền là cái gì? Trong “*Tả Truyện*” có nói: “*nhân khí thường tác yêu hung*”. Thường là gì? Là nhân nghĩa lễ trí tín. Nếu như ngôn hành của họ bất nhân, bất nghĩa, vô lễ, vô trí, bất tín, dùng tiêu chuẩn của “*Lễ Kí*” để nói, thì họ không được gọi là con người, họ là yêu ma quỷ quái. Yêu ma quỷ quái không phải mặt xanh nanh vàng, mặt xanh răng nanh thì quý vị sớm đã không tiếp cận họ rồi. Quý vị thấy họ nhất định vô cũng hoan hỷ, họ đang dụ dỗ quý vị. Quý vị thực sự chịu thiệt mắc bẫy mà không biết. Đến lúc quý vị giác ngộ rồi hôn hận cũng không còn kịp nữa. Cho nên chánh diện “*nên nói những lời có nghĩa làm thiện lợi ích*”. Ngược lại, người xưa gọi là “*ngôn chi hữu vật*”, nghĩa là trong ngôn từ của quý vị có nội dung, có cái gì? Có nhân nghĩa đạo đức.

Trung Quốc cổ đại, dùng ngôn từ bây giờ để nói, diễn xuất văn nghệ, biểu diễn. Nó có tiêu chuẩn cộng đồng. Tiêu chuẩn này là của Không Tử nói: “*tư vô tà*”. Tiết mục diễn xuất quý vị xem được, nghe được, tiếp xúc được, quý vị không có tà niệm. Tiêu chuẩn này ở Trung Quốc đã mấy ngàn năm, mỗi một triều đại lúc hưng thịnh nhất định gìn giữ. Triều đại này lúc sắp diệt vong, mọi người đều lơ là. Chỉ cần ở trong diễn xuất văn nghệ là tà tư, tà tư tà kiến thì xã hội này có thiên tai, xã hội chắc chắn có biến động.

Ngày nay trên toàn thế giới, biểu diễn văn nghệ khu vực trong mỗi quốc gia, hoàn toàn tương phản với tiêu chuẩn của người xưa. Lời người xưa nói thật không sai,

biến động xã hội trên toàn thế giới, tần suất thiên tai của toàn thế giới không ngừng tăng cao. Người sinh sống trên trái đất chúng ta, cảm nhận của tâm hành, thì chúng ta đã được rõ.

Cho nên năm xưa, Đài Loan đề xướng phục hưng văn hóa Trung Quốc, không thể làm được, chỉ là hô hào khẩu hiệu mà thôi. Lúc đó bộ giáo dục có ba vị quan chức, hình như là cấp bậc sở trưởng, còn một vị là thư kí của bộ giáo dục. Đến thỉnh giáo với thầy Phương Đông Mỹ, hôm đó đúng lúc tôi đang ở nhà của thầy, tôi nghe họ và thầy giáo nói chuyện. Họ đưa ra vấn đề để hỏi thầy: chính phủ muốn vận động đẩy mạnh phục hưng văn hóa, nên bắt đầu từ điểm nào? Thỉnh giáo với thầy. Thầy nghe được vấn đề này, thần thái vô cùng nghiêm túc, trầm tư khoảng chừng năm phút một câu cũng không nói. Sau năm phút thầy đã nói: “có”, đây chính là có phương pháp, phương pháp gì? Bắt đầu từ đâu? Thầy bảo với họ: thứ nhất- Đài Loan lúc đấy có ba đài truyền hình, đóng cửa ba đài truyền hình này, đại khái vẫn có mười mấy, hai mươi cái, vô tuyến đài cũng cần đóng cửa, báo chí, tạp chí đều phải ngừng in. Ba vị quan chức này nói với thầy giáo: thưa thầy, cái này không làm được! Thầy giáo nói với họ, những thứ này ngày ngày đang phá hoại văn hóa xưa, chỉ cần có những thứ này còn có thể phục hưng sao? Tôi nghe cuộc nói chuyện này của thầy ấn tượng vô cùng sâu sắc. Ngày nay không những đài truyền hình không đóng cửa, Đài Loan có lẽ còn mấy mươi đài truyền hình, không chỉ là ba đài, tôi thấy ít nhất phải có 30 đài, làm thế nào được!

Dùng thập thiện để xem những cái này, đều là vọng ngữ, ý ngữ, ác khẩu, hai lưỡng, hoàn toàn đã phạm. Nếu chúng ta hàng ngày xem truyền hình, tôi tin rằng niệm Phật không thể vắng sanh. Tôi từ ngày nghe được thầy giáo nói những lời này, đến nay khoảng 45 năm rồi, tôi không còn xem truyền hình nữa. Truyền hình, phát thanh, báo giấy, tạp chí tôi cự tuyệt hết. Họ có quyền diễn xuất, tôi có quyền không xem, vì sao vậy? Vì bảo vệ tâm thanh tịnh của chính mình, không phải chịu sự ô nhiễm nữa. Cho nên nghĩ đến những diễn xuất của thời xưa, nội dung của nó, quý vị xem xem bình kịch của Trung Quốc, sớm hơn là Côn Khúc, thơ từ ca phú. Nội dung bên trong là ngũ luân, ngũ thường, bát đức. Đều là tuyên dương những thứ này. Cho nên xã hội an ổn, thiên hạ thái bình, điều này là chúng ta không thể không biết. Đặt biệt là những người làm phụ huynh, quý vị có con cái, hy vọng con cái tương lai có thể làm một người tốt, thì những thứ này không thể không ngăn cấm. Nhưng trẻ em vẫn thích xem truyền hình, trong nhà có thể có truyền hình không nên có ăng ten. Tiết mục truyền hình không thu được, tự mình có thể mua những đĩa hay một chút, ở trong nhà mở ra dạy con cái cháu chắt của quý vị. Đây là một biện pháp tốt, khiến những gì chúng xem được, tiếp xúc được đều là mặt tốt, không phải mặt xấu. Đĩa chứa mặt tốt có, không nhiều, nhưng có thể xem lại. Đây là giáo dục, đây là dạy học, “đọc sách nghìn lần, nghĩa nó tự thấy”. Xem rồi khiến trẻ em mở mang trí huệ, có năng lực phân biệt thì

phi thiện ác. Đối với thiện chúng vui thích gần gũi, cái không tốt chúng có thể bài trừ, như vậy mới có thể nhận được lợi ích chân thực của việc dạy học.

Cho nên nên làm việc tốt có ý nghĩa lợi ích, Nhiều là phỉ nhiều, ích là lợi ích. Vậy chúng ta ở trong cuộc sống thường ngày tiếp xúc với người khác, nói chuyện cũng cần chú ý điểm này. Chuyện phiếm tốt nhất không nên nói, lãng phí thời gian. Người học Phật ngôn ngữ gọi là “ba câu không rời bốn hạnh”, câu thứ ba nhất định phải nói đến Phật pháp, tự mình tâm đắc trong tu học có thể chia sẻ với người khác, nghe kinh có chỗ ngộ cũng có thể chia sẻ với mọi người. Những lời nói này là lời nói có ý nghĩa, đối với mình, với người khác đều có lợi, điều này nên học tập.

Phía dưới là *không ác khẩu*, ngăn việc ác trước đây nói lời ác với người, nên nói lời nhẹ nhàng. Trước đây đối nhân xử thế tiếp vật, lời nói không hay, dễ dàng đắc tội với người, đắc tội với người tự mình còn không biết. Lời nói, người xưa rất xem trọng. Khổng Phu Tử dạy học bốn khoa, thứ nhất là đức hạnh, thứ hai chính là lời nói. Lời nói là cửa của họa phúc. Người nói vô tâm người nghe có ý, lời nói làm hại người khác, người ta sẽ nhớ. Ghi nhớ ở tâm, tương lai có cơ hội thì họ đến báo thù quý vị, quý vị không biết họa từ đâu mà đến, cho nên lời nói là dễ đắc tội với người khác nhất. Khuyến thiện chỉ lỗi đều nên dùng lời nhẹ nhàng, mềm mại, bằng không bạn tốt của quý vị sẽ xa lánh với quý vị. Tuy họ có lỗi lầm, quý vị khuyên họ là ý tốt, nhưng ngôn từ thái độ của quý vị không hay, đối phương có thể tiếp nhận không? Thầy giáo dạy học sinh cũng không ngoại lệ.

Tôi theo thầy Lý mười năm, thầy nhắc nhở học sinh tuyệt đối không phải đứng trước mọi người, học sinh đã phạm lỗi lầm, thầy gọi họ vào trong phòng để khuyên bảo họ. Khuyến bảo, lấy lợi hại được mất phân tích cho họ nghe, học sinh đã hiểu được, cảm ơn thầy giáo. Nếu như ở trong chốn đông người quý vị khuyên nhủ họ, không nhất định họ sẽ cảm kích, tuy biết là sai lầm, quý vị khiến họ không còn thể diện, thì họ sẽ ôm hận trong lòng. Ngay cả dạy học, ở thời đại này bây giờ, đều không thể đắc tội học sinh. Bây giờ thậm chí cha mẹ dạy con cái cũng không dám đắc tội với nó. Vì sao vậy? Vì nó không hiểu được hiểu đạo, cho nên sẽ dẫn đến hành vi phản nghịch. Xã hội này bây giờ giết cha, giết mẹ, đã không còn là tin mới nữa, thường xuyên có. Chuyện này trước đây không thể xảy ra, xã hội này ngày nay thường có.

Lời nói thái độ của chúng ta có thể không cẩn thận sao? Không cẩn thận, tai họa tự mình mang đến, không thể trách người khác. Phổ Hiền Bồ Tát dạy cho chúng ta lễ kính chư Phật, đối với hết thảy chúng sanh cần phải cung kính, điều này rất có lí. Học sinh cung kính thầy giáo, thầy giáo cũng cung kính học sinh. Không thể như trước đây thầy giáo đối với học sinh dạy nghiêm túc như vậy, không được rồi, không tìm được loại học sinh này. Cha mẹ đối với con cái cũng không ngoại lệ, bây giờ đều xem họ như người bạn để đối đãi. Lễ nghi tôn ti trên dưới không còn nữa, từ nhỏ không học

qua, họ cũng không được xem qua. Quý vị cần dùng lễ nghi tôn ti để đối đãi người thì quý vị đã sai, ở thời xưa thì có thể, bây giờ không có thể nữa rồi. Việc này có nên hồi phục không? Nên. Làm sao hồi phục? Người bây giờ thực sự cần lưu ý siêng năng học tập, cũng phải sau ba bốn đời mới có thể hồi phục. Đạo đức nhân nghĩa hồi phục rồi, xã hội sẽ yên ổn, thiên hạ sẽ thái bình. Tuyệt đối không phải thời gian ngắn mà có thể làm được, nên làm. Nếu như không làm thì thế giới này sẽ hủy diệt, chúng ta làm rất cực nhọc, biết được kết quả, phải sau hai, ba đời mới có thể thấy được. Chúng ta đời này không thấy được, đây là công đức rất lớn, nên làm, cần phải làm. Từ chính mình bắt đầu thì đúng rồi không nên kỳ vọng ở người khác.

Thứ bảy “*không hai lưỡi*”. Hai lưỡi là xúi dục thị phi. Ngăn lại việc ác trước đây khiến hai bên đánh nhau. Mọi quan hệ của hai người này rất tốt, họ ở giữa xúi dục, khiến phát sinh nghi ngờ lẫn nhau, sau cùng biến thành oan gia đối đầu. Những người này giỏi về hai lưỡi, tội này của họ tạo, trong địa ngục có địa ngục cày lưỡi. Địa ngục cày lưỡi chính là do ác nghiệp hai lưỡi mà chiêu cảm ra. Địa ngục không phải do con người xây nên, quý vị không có nghiệp này, thì sẽ không có sự việc này xảy ra, quý vị đã tạo nghiệp này, thì tự nhiên quả báo sẽ hiện ra. Như thế giới tây phương Cực Lạc, Thế giới Cực Lạc vì sao được trang nghiêm thanh tịnh như vậy? Không phải Phật A Di Đà thiết kế nên, Phật A Di Đà cũng không có mời một đội kiến trúc sư đến xây dựng, chúng ta ở trong kinh đã thấy được. Làm thế nào tạo thành? Ngài phát nguyện, 48 lời nguyện. Sau khi đã phát 48 lời nguyện, tu hành thời gian dài, thực hiện, đều thực hiện được hết. Làm bao lâu? 5 kiếp. Trong kinh không nói năm tiểu kiếp, năm trung kiếp, vậy khẳng định là năm đại kiếp. Năm đại kiếp công đức tu hành này, tự nhiên hình thành. Giống như tình trạng ở địa ngục. Địa ngục là quý vị tạo tác ác nghiệp tự nhiên chiêu cảm ra, thế giới tây phương Cực Lạc là 48 lời nguyện của Phật A Di Đà, nguyện nguyện là độ chúng sanh, thuần tịnh thuần thiện, năm kiếp tu hành mà chiêu cảm ra. Không phải ở người nào đến thiết kế, không phải người nào đến xây dựng, không có, tất cả đều không có. Đạo lý này và ác nghiệp chiêu cảm địa ngục hiện tiền hoàn toàn tương đồng.

Trong kinh chúng ta học qua, trời dục giới, tầng trời thứ năm gọi là Trời Hóa Lạc, cõi trời này phước báo lớn. Đúng như chúng ta đã học: “tâm tưởng sự thành”, họ nghĩ cái gì thì hiện cái đó. Cao hơn Trời Đâu Suất một tầng, Trời Đâu Suất không có thể làm được, Trời Hóa Lạc làm được. Họ cũng không cần đồ họa cũng không cần thiết kế, thật là tâm tưởng sự thành, thiện nghiệp cảm được. Trời Tha Hóa Tự Tại, chính là tầng trời thứ sáu, là tầng cao nhất của dục giới, phước báo của họ càng lớn hơn. Họ không cần biến hóa, họ muốn gì, thì cõi trời thứ năm biết được ngay, liền biến hóa ra để cúng dường họ. Ngay cả biến hóa họ cũng không cần nên gọi họ là Trời Tha Hóa Tự Tại. Tha là gì? Là tầng trời thứ năm, thiên nhân của cõi Trời Hóa Lạc biến hóa cúng dường họ. Các vị đồng tu nghe đến đây, quý vị có lĩnh hội được gì không? Chúng ta vãng sanh về thế giới tây phương Cực Lạc, tương đương với cõi nào? Thiên

nhân của cõi Tha Hóa Tự Tại. Chúng ta đến thế giới Cực Lạc tâm tưởng sự thành. Ai cúng dường vậy? Phật A Di Đà biến hóa cúng dường chúng ta! Ngay thế giới Cực Lạc cũng là của ngài biến hóa nên để cúng dường chúng ta. A Di Đà Phật ví như trời Hóa Lạc Thiên, tầng trời thứ năm, chúng ta đến nơi đó thì biến thành tầng trời thứ sáu - Trời Tha Hóa Tự Tại, Phật A Di Đà cúng dường. Quý vị có thể lĩnh hội được, quý vị mới biết ân đức của Phật A Di Đà đối với chúng ta cao cả biết bao. Chúng ta có phước báu như thế nào, để tiếp nhận sự cúng dường của ngài? Trong kinh nói rất rõ ràng, chính là ba chữ. Quý vị có đầy đủ ba chữ này thì tư cách tiếp nhận sự cúng dường của ngài. Ba chữ: tín nguyện hạnh. Chân tín, chân nguyện về thế giới Cực Lạc, chân niệm Phật, quý vị có đầy đủ ba chữ này, thì quý vị giống như Thiên nhân của trời thứ sáu trong cõi dục giới, quý vị có phước báu lớn như vậy. Tương lai đến thế giới Cực Lạc, tiếp nhận Phật A Di Đà cúng dường. Quý vị xem, đến thế giới Cực Lạc đức Phật A Di Đà đích thân ngài đến đón quý vị, phước báu này lớn biết bao!

Chúng ta ngày nay đi nước ngoài, đến đất nước người khác, tổng thống, quốc vương của đất nước đó có nghinh đón chúng ta không? Chúng ta đến thế giới Cực Lạc Phật A Di Đà nghinh đón chúng ta, quý vị dựa vào điều gì? Chính là tín nguyện hạnh. Vậy thì quý vị biết phước báu của tín nguyện hạnh lớn biết bao, có thể cảm động Phật A Di Đà đến nghinh đón. Đến thế giới Cực Lạc Phật A Di Đà đến cúng dường quý vị. Nghe được lời này, nhất định không được thôi tâm nữa: tôi đâu có phước báu lớn như vậy, thôi, tôi không dám đi nữa đâu. Vậy thì cơ hội này của quý vị sẽ bỏ lỡ ngay trước mắt. Cho nên Ngẫu Ích đại sư giảng kinh Di Đà Yếu Giải, tín có sáu điều:

Thứ nhất nên tín chính mình chính. Nghĩa là quý vị phải có lòng tự tin, tin chính mình là tin cái gì? Làm sao tin chính mình? Trong kinh điển đại thừa đức Thế Tôn thường dạy: “hết thầy chúng sanh vốn dĩ là Phật”. Tôi nghe được lời này tôi cũng tin tưởng chính tôi, chính tôi vốn dĩ là Phật. Điều này rất quan trọng, tự mình không tin tưởng mình vốn dĩ là Phật, thì quý vị làm sao có thể thành Phật được? Cho nên các bạn học Phật, điều thứ nhất phải khẳng định chính mình vốn dĩ là Phật. Lời nói này là thật, chắc chắn chính xác. Phật không vọng ngữ, chỉ là chúng ta mê mất tự tánh, nói cách khác, chúng ta là vị Phật hồ đồ. Bồ tát tu hành thành Phật, đó là Phật giác ngộ, vị Phật viên mãn giác ngộ. Chúng ta là một vị Phật hồ đồ, là Phật thật không phải giả. Khi nào chúng ta có thể đem mê hoặc buông bỏ, giác ngộ rồi với ngài không khác. Đạo lý này phải nên hiểu. Vậy Phật, Phật là ai? Phật là chính mình, không phải người khác. Như thế chúng ta mới thật sự học Phật. Ý nghĩa của Phật là gì? Trong kinh thường nói, Phật là lưỡng túc tôn. Chính là hai cái viên mãn. Thứ nhất là trí tuệ viên mãn, thứ hai là phước báu viên mãn, hai cái này đạt được đại viên mãn đây chính là Phật. Chúng ta học Phật không gì khác là tu phước tu huệ, khi nào phước huệ viên mãn? Niệm Phật vãng sanh đến thế giới Cực Lạc thì phước huệ viên mãn, đến thế giới Cực Lạc ngày hôm đó thì viên mãn. Vì sao vậy? Quý vị được oai thần bốn nguyện của Phật A Di Đà gia trì. Điều này nói ra mọi người không dễ hiểu, tôi nói rõ thêm một

chút, đến thế giới Cực Lạc thọ nhận cúng dường của Phật A Di Đà, vậy mọi người dễ hiểu. Phật A Di Đà cúng dường quý vị cái gì? Cúng dường vô lượng phước báu, cúng dường vô lượng trí huệ cho quý vị. Phước báu vô lượng, đến đó quý vị hưởng thọ được, ăn mặc ngủ nghỉ, quý vị với Phật A Di Đà hoàn toàn không khác. Thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng đẹp. Cúng dường trí huệ là cái gì? Nghe pháp nghe kinh, quý vị bước vào giảng đường của Phật A Di Đà, Phật nói kinh thuyết pháp cho quý vị, mở mang trí huệ, hai loại cúng dường quý vị đều đạt được! Cho nên người niệm Phật là phước lớn đứng đầu, quý vị muốn tu phước lớn nhất, trí tuệ lớn nhất, thì quý vị tín nguyện thật thà niệm Phật, đây là thật không phải giả đâu. Nếu như chúng ta sơ suất, đối với điều này có hoài nghi, lỗi lầm này ở nơi chính mình, chứ không ở người khác.

Đối với lời nói chân thật của chư Phật Như Lai. Quý vị ngài không vọng ngữ, không ý ngữ, không ác khẩu, không hai lưỡi, người như vậy mà không tin tưởng, thì chúng ta còn tin ai? Nếu chúng ta hỏi vì sao Phật A Di Đà phải giúp đỡ chúng ta như vậy, chúng ta với ngài có quan hệ gì, có nhân duyên gì, mà ngài cúng dường giúp đỡ ta như vậy? Chúng ta không biết tự mình có nghi vấn, nghi vấn này chính là chướng ngại. Kỳ thực ở trong kinh giáo đã nói rất rõ ràng, rất thấu đáo, vì sao vậy? Vì quý vị vốn là Phật, quý vị với ngài có quan hệ gì? Vốn là một thể. Mọi quan hệ này rất mật thiết, không phải người một nhà. Người một nhà không thân thiết, một thể đấy! Vậy một thể là gì? Chúng ta dùng thân của chính mình, ví cho Phật A Di Đà, hết thấy chúng sanh là gì? Là mắt tai mũi lưỡi, ngũ tạng lục phủ của chúng ta, đây gọi là một thể. Hết thấy chúng sanh là con cưng của Phật A Di Đà, ngài có thể không cúng dường sao? Quý vị hiểu được đạo lý này, nghi hoặc của quý vị hoàn toàn được sạch hết, không còn nghi hoặc. Hết thấy chúng sanh, mỗi một chúng sanh, đều là con cưng của Phật A Di Đà. Một thể, cho nên ngài chiếu cố không sót một ai. Phát đại nguyện năm kiếp tu hành, tu được rồi thì cúng dường. Cúng dường tài, chính là cúng dường phước báu. Cúng dường trí huệ ở thế giới Cực Lạc, hằng ngày giảng kinh nói pháp cho, giúp quý vị khai mở trí huệ, giúp quý vị nâng cao cảnh giới. Lợi ích này đến đâu để tìm? Biến pháp giới hư không pháp giới đều không tìm được, chỉ có thế giới Cực Lạc, quý vị có thể không đi sao? Lời tôi hôm nay với quý vị nên ghi nhớ, chắc chắn có thể giúp quý vị đoạn nghi sanh tín, giúp quý vị buông xả vạn duyên, nhất tâm chuyên niệm. Đời này quý vị chắc chắn thành tựu, phước báu viên mãn, trí huệ viên mãn. Không còn xúi dục người chuyện thì phi nữa “nên làm việc thiện hòa hợp”. Chắc chắn trong tâm niệm niệm hi vọng hết thấy chúng sanh, trước mắt chúng ta, không cùng quốc gia, không cùng sắc tộc, không cùng văn hóa, tín ngưỡng tôn giáo khác nhau đều là người một nhà. Mỗi niệm hi vọng mọi người thương yêu lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau. Không nên có phân biệt, không nên có chấp trước, thì thế giới này quá tuyệt vời!

Sự việc này có thể làm được không? Làm ngay từ bản thân chúng ta, chúng ta có thể làm được, nhưng chúng ta chỉ bỏ ra, tuyệt đối không cầu người khác phải như vậy đối đãi với mình. Chúng ta sẽ làm thật hoan hỷ, thật vui vẻ. Nếu như cái nào cũng cầu, tôi tốt với bạn thì bạn cũng phải tốt với tôi. Vậy thì phiền não của quý vị đã đến. Ta tốt với họ, họ vì sao không tốt với ta, ta tốt với họ, họ chưa cảm nhận được chúng ta tốt với họ. Nói cách khác chúng ta tốt với họ còn chưa đủ, họ còn chưa cảm nhận được. Ngày nào đó họ cảm nhận được, thì họ sẽ đối với chúng ta rất tốt. Vì người cùng một tâm, tâm cùng một lí, nhất định không cầu quả báo. Cho nên chỉ hỏi canh tác đừng hỏi thu hoạch, vậy thu hoạch của chúng ta ở nơi nào? Thu hoạch của chúng ta ở thế giới Cực Lạc, thu hoạch của chúng ta không ở thế giới Ta Bà, ở thế giới Cực Lạc. Làm sao biết được? Vì đức Phật A Di Đà đối với hết thảy chúng sanh, trong biến pháp giới hư không pháp giới, đều như vậy. Ta với Phật A Di Đà cùng tâm, cùng nguyện, cùng hành vi giống nhau, Thì chúng ta nghĩ mà xem, đời sau chúng ta chắc chắn là thế giới Cực Lạc, không phải nơi khác. Cho nên quả báo này quý vị thấy quá thù thắng! Bốn điều này nói về khẩu nghiệp, ba điều sau là nói về ý nghiệp.

Thứ nhất: không tham, ngăn hành vi ác lấy không chán trước đây. Chính là tham dục, nên hành bất tịnh quán, quán hành thiện sáu trần, đều lường lọc bất tịnh. Trước đây lấy mãi không chán, chúng ta nói tham mà không chán. Tham cái gì? Tham tài, tham sắc, danh, thực, thù. Tham sắc, tham danh, tham ăn, ngũ dục sáu trần. Ngũ dục là: tài sắc sanh thực thù. Quý vị đối với cái này tham mà không chán. Lục trần là sắc thanh hương vị xúc pháp, cộng lại là 11 loại. Trước khi học Phật đã từng làm qua việc này, tham mà không chán, bây giờ đã hiểu rõ. Đức Phật dạy chúng ta rằng: “phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”. Ngũ dục sáu trần là giả không phải thật, những thứ này ô nhiễm tâm thanh tịnh của chúng ta, những thứ này ô nhiễm hạnh thanh tịnh của chúng ta. Tâm hạnh của chúng ta không tốt đều từ chỗ này phát sinh. Phải buông bỏ tâm tham. Quán chiếu sáu trần, nói sáu trần trong đó bao gồm ngũ dục, đều là lừa dối tự tánh của chúng ta.

Huệ Năng đại sư minh tâm kiến tánh, câu thứ nhất ngài dạy rằng: “đâu ngờ tự tánh vốn tự thanh tịnh”. Nói rõ chân tâm của chúng ta, bản tánh của chúng ta vốn dĩ đã thanh tịnh, không có ô nhiễm chút nào. Cũng chính là nói, ở chân tâm, ở trong tự tánh không tìm được ngũ dục lục trần. Những thứ này vốn không tồn tại! Nó tồn tại ở nơi nào? Nó tồn tại ở trong A Lại Da, hạt giống ở A Lại Da, khởi tác dụng ở Mạt Na Thức. Mạt Na Thức là Ý thức, ý ô nhiễm, thể của nó chính là ô nhiễm. Chúng sanh trong lục đạo lại nhận A Lại Da là chính mình. Ở trong đây khởi lên chấp ngã, tương tông nói rất hay, gọi “tứ đại phiền não thường tương tùy”: Bốn loại kiến giải sai lầm. Thứ nhất là ngã kiến: đem cái này cho là ngã, ngã kiến. Có ngã thì tham sân si sanh khởi, có ngã kiến thì có ngã ái, ngã ái là tham. Ngã si là ngu si, ngã mạn là sân, mạn là thuộc về phiền não sân. Tham sân si theo ngã mà dấy lên, cho nên gọi nó là căn bản phiền não. Phiền não này khởi lên thì mê mất tự tánh, luân hồi trong lục đạo lúc nào

quý vị mới giác ngộ? Sau khi giác ngộ đem bốn loại này buông xả, thì quý vị mình tâm kiến tánh, quý vị mới có thể thoát li luân hồi lục đạo, quý vị mới có thể quay trở về tự tánh. Cho nên đây là quán lường lọc bất tịnh, chúng ta nên đem thứ này buông bỏ, buông bỏ mới có thể hành thiện.

Hành thiện như thế nào? Lợi ích hết thấy chúng sanh là hành thiện, vì sao vậy? Suy nghĩ lời của tôi vừa nói, hết thấy chúng sanh là con cung của Phật A Di Đà. Đức Thế Tôn dạy chúng ta: “hết thấy chúng sanh vốn dĩ là Phật”, vốn dĩ là Phật với Phật A Di Đà chính là một không phải hai. Nói cách khác, chúng sanh của biến pháp giới hư không giới, cũng chính là con cung của chính chúng ta. Chúng ta với Phật A Di Đà không phải hai. Trong “Hệ Niệm Pháp Sự”, Trung Phong thiền sư nói rất hay: “Tâm ta tức là Phật A Di Đà, Phật A Di Đà tức là tâm ta, nơi đây là tịnh độ, tịnh độ là nơi đây”. Hóa ra chúng ta với Phật A Di Đà là một không phải hai, Phật A Di Đà coi tất cả chúng sanh như con cung của mình. Chúng ta ngày này lại xem hết thấy chúng sanh là đối lập. Như thế là chúng ta sai hay là Phật A Di Đà sai? Là Phật A Di Đà đúng hay là chúng ta đúng? Quý vị nghĩ một hồi như vậy thì sẽ hiểu rõ, thì quý vị đã khai ngộ. 48 lời nguyện của Phật A Di Đà nguyện nguyện đều vì độ chúng sanh, nguyện nguyện là giúp đỡ chúng sanh sớm ngày thành Phật. Chúng ta không có nguyện như vậy, không có tâm như vậy, sai rồi. Đời này không thể đến thế giới Cực Lạc được. Chúng ta với Phật A Di Đà tâm nguyện giống nhau, đức hạnh giống nhau, như vậy quý vị chắc chắn được sanh, cho nên phải buông xả tham lam. Với tất cả thuận cảnh thiện duyên tuyệt không tham luyến.

Thứ chín “không sân”. Sân là đối với nghịch cảnh ác duyên. Ngăn ác hạnh tức giận trước đây, nên hành việc thiện từ nhẫn. Chúng ta đối với nghịch cảnh có oán hận, đối với ác duyên có ác hạnh phẫn nộ. Duyên là nhân sự, cảnh là môi trường vật chất, cho nên đối với nghịch cảnh ác duyên, chúng ta không có oán hận, không có phẫn nộ, không có ác hạnh, như vậy là đúng rồi. Thiện không tham luyến, ác không sân nhuế, nên hành từ bi nhẫn nhục, đây là thiện. Nói cách khác, thiện của từ bi nhẫn nhục là nghịch cảnh ác duyên giúp chúng ta thành tựu. Thuận cảnh ác duyên, chúng ta không tham luyến, không ngu si. Họ thành tựu chúng ta công đức không tham không si. Cho dù là thuận cảnh nghịch cảnh, cho dù là thiện duyên ác duyên. Tất cả đều là giúp chúng ta nâng cao, giúp chúng ta viên mãn sáu ba la mật, đều là bạn tốt của ta.

Tôi nói bạn tốt mọi người ấn tượng không sâu sắc, chúng tôi nói cách khác tất cả đều là thầy giáo của chúng ta, đều là thiện tri thức của chúng ta, đều là đang giúp chúng ta, thành tựu chúng ta. Quý vị nên thật sự hiểu, hiểu được điều gì? Biết ơn báo ơn, mỗi người đều có ơn với chúng ta, đều đang giúp chúng ta nâng cao, máu chót đều là ở một niệm đó. Một niệm giác hết thấy chúng sanh đều là Phật Bồ Tát, họ thành tựu thì chúng ta đời này làm Phật. Một niệm mê thì hết thấy chúng sanh đều là yêu ma quỷ quái, vì sao vậy? Vì họ giúp đỡ chúng ta đọa ba đường ác, đọa địa ngục. Cho nên

ở cảnh giới bên ngoài không Phật cũng không ma, vấn đề là chúng ta dùng tâm nào để đối đãi. Chúng ta dùng lòng cảm ơn thì tất cả đều là Phật Bồ Tát, nếu như chúng ta lấy tâm tham sân si mạn nghi, thì tất cả đều là oan thân chủ nợ, đều là đến tìm rắc rối. Tất cả đều ở một niệm. Từ đó cho thấy, chúng ta đời này có thể thành Phật, then chốt cũng ở một niệm giác hay một niệm mê này của chúng ta. Một niệm giác quý vị đã thành Phật, quý vị sẽ cảm ơn hết thảy chúng sanh, không những hết thảy hữu tình chúng sanh quý vị cảm ơn họ, mà cây cối hoa cỏ, sơn hà đại địa không có cái nào không cảm ơn. Nếu là một niệm mê, hết thảy chúng sanh là oan thân chủ nợ, hoa cỏ cây cối, sơn hà đại địa cũng là oan thân chủ nợ. Làm sao chuyển biến một niệm của chính mình.

Sau cùng “không si”, không si là không tà kiến, ngu si. Ngã ác hạnh bất chánh nhân quả tịch tịnh tà tâm trước đây. Trong ngu si không tin tưởng nhân quả là điều nghiêm trọng nhất, cho rằng thế gian không có nhân quả báo ứng đó là quá sai lầm. Tịnh nghiệp tam phước đem câu này để ở sau cùng, Bồ Tát Tu. Quý vị thấy điều sau cùng của tịnh nghiệp tam phước: phát tâm bồ đề, thâm tín nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả. Là Bồ Tát tu, Bồ Tát tin tưởng nhân quả, phàm phu không tin nhân quả báo ứng. Quả báo hiện tiền, họ hối hận không còn kịp nữa.

Phía dưới nói về tịch tín. Tịch là không chánh, tịch, tà đều là không phải chánh. Trong bát chánh đạo là chánh ngữ, họ là tà ngôn ta ngữ, tâm cũng tà, cho nên hành vi của họ là ác. Đây là những việc trước đây đã làm, bây giờ ăn năn, nên hành chánh tín, tâm quy chánh đạo, tâm thiện sanh trí huệ. Từ ngu si quay trở lại, đầu tiên chánh tín, người ngu si không tin tưởng, không có chánh tín, không tin tam bảo, không tin đạo đức, không tin nhân quả. Cho nên họ mới vọng ngôn mê hoặc đại chúng, mới dám làm tất cả ác hạnh. Đức Phật dạy: chúng ta khởi tâm động niệm, thậm chí tự mình còn không biết, trong biến pháp giới hư không giới chư Phật Bồ Tát đều biết, thiên địa quỷ thần đều biết.

Tiền sĩ Giang Bồn người Nhật dùng nước thí nghiệm, ông nói nước cũng biết, chúng ta khởi tâm động niệm nước cũng biết, đó là thật không phải giả. Nước biết, biểu thị điều gì? Sơn hà đại địa, khoáng vật đều biết. Khởi tâm động niệm, lời nói hành động có thể không cẩn thận sao? Ác niệm của chúng ta tạo nên những thiên tai của địa cầu, không phải tự nhiên. Tự nhiên luôn luôn là tuyệt vời, tự nhiên là sức khỏe, tự nhiên đâu có bệnh trạng? Cho nên tất cả tai biến tự nhiên, đều là ác niệm ác hạnh của chúng ta chiêu cảm nên. Tâm thiện của chúng ta, ý nghĩ thiện, lời nói thiện, hành động thiện, không những thân tâm của mình mạnh khỏe, thân thể quý vị có bệnh cũng không sao. Vì sao vậy? Vì tâm thiện, ý nghĩ thiện, lời nói thiện, hành động thiện, tất cả tế bào bị bệnh trong thân đều hồi phục lại như thường, không cần dùng thuốc, ý niệm giúp nó hồi phục bình thường, thì quý vị khỏe mạnh sống lâu. Chúng ta sống ở nơi này, thì nơi này tất cả mọi thiên tai đều không có. Trên trái đất tai biến nhiều như

vậy có thể hóa giải, chỉ cần người sinh sống ở nơi đó, đem ý nghĩ thay đổi lại thì nơi đó tai nạn không có nữa.

Nhật Bản có thiên tai, tôi cũng không ngờ đến, thủ tướng trước đây Cựu Sơn tiên sinh đã viết một lá thư cho tôi, hy vọng tôi đến Nhật Bản giảng kinh hóa giải thiên tai. Một vị trưởng lão, cũng là người lãnh đạo của hội Phật giáo Nhật Bản- Thủy Cốc Hạnh Chánh, tôi với ngài là bạn lâu năm. Ngài cũng viết cho tôi một lá thư, đại diện Phật giáo Nhật Bản mời tôi qua giảng kinh. Giảng kinh gì? Giảng Kinh Vô Lượng Thọ, chúng tôi giảng tiếp ở đó. Mừng một tháng sáu thì đi, mừng hai thì bắt đầu giảng, một ngày bốn giờ đồng hồ. Tôi giảng cho họ 48 giờ đồng hồ, 12 ngày. Mừng một tôi đi ngày 15 thì về lại. Kinh Vô Lượng Thọ chúng ta chia làm 48 giờ đồng hồ cho Nhật Bản, nói với họ hóa giải thiên tai không khó. Phật Bồ Tát từ bi hộ niệm, tự chúng ta phải chân chính tiếp nhận, tiếp nhận thế nào? Chúng ta thật sự tin tưởng, thật sự phát nguyện, nương giáo lí mà làm, thì tai nạn của họ đã hóa giải. Nếu như quý vị không tin tưởng thì không còn biện pháp, thật tin tưởng, thật có thể hóa giải. Có lẽ các bạn đồng tu học Phật của Nhật Bản còn chưa biết, hết thầy chúng sanh là con cung của Phật A Di Đà, họ không biết. Nếu họ biết sự việc này thì lòng tin của họ đã sanh khởi, cho nên tôi đi phải mang thông tin này nói cho họ. Biết được chư Phật Bồ Tát Thiên Địa Quỷ Thần từ bi như vậy, không muốn thấy những hiện tượng thiên tai này. Đều do chúng ta đánh mất tự tánh, nghĩ sai, niệm sai, nói sai, làm sai, chiêu cảm ra những thiên tai này, có lỗi với Phật Bồ Tát, có lỗi với tổ tông, có lỗi với thiên địa quỷ thần. Ở Nhật Bản tôi tin rằng đại đa số họ tin Phật, họ tin tưởng tổ tông, họ tin tưởng thiên địa quỷ thần. Chỉ cần có người đem những việc này nói rõ ràng nói tường tận. Tôi lần này đến Nhật Bản là lần Thứ bảy, nhưng là lần đầu tiên giảng kinh. Trước đây ở Nhật Bản đối với đệ tử Phật môn của họ, đã mấy lần giảng diễn, chưa từng giảng kinh. Cho nên lần này đi giảng kinh, chúng tôi hi vọng đặt biệt là các bạn đồng tu ở HongKong, phải kiến lập chánh tri chánh kiến, phải tìm lại tánh đức của chúng ta, thập thiện nghiệp đạo là tánh đức của chúng ta, trong tự tánh của chúng ta vốn có, không phải từ bên ngoài đến. Bây giờ chúng ta đánh mất nó rồi, nhưng thật sự tìm về lại có khó khăn, không tìm về được.

Đây là nguyên nhân gì? Tu học phải có thứ tự, từ cạn đến sâu, từ nhỏ đến lớn. Cho nên Thế Tôn ở trong kinh tạng bảo chúng ta rằng: “không trước học tiểu thừa sau học đại thừa, không phải đệ tử Phật”. Đây là đức Phật hướng dẫn trình tự tu học cho chúng ta. Tiểu thừa là tiểu học của Phật giáo, đại thừa là đại học của Phật giáo. Không có căn bản của tiểu học quý vị làm sao có thể học đại học? Ngày nay chúng ta ngay tiểu học cũng học không tốt, vấn đề là ở đâu, giáo dục cảm rã của chúng ta sơ suất rồi. Cho nên cần phải quay trở lại, đem giáo dục cảm rã học tốt. Chúng ta cho rằng một đến hai năm thì rã đã bám tốt, bám từ ở đâu? Từ Đệ Tử Quy, cho nên dù sao cũng không thể lơ là Đệ Tử Quy.

Lão tổ tông của chúng ta, chư vị tổ sư của chúng ta, từ thời giữa nhà Đường, đem trình tự tu học của chúng ta thay đổi, đổi thật tốt, không học tiểu thừa, thì dùng cái gì để thay thế tiểu thừa? Dùng Nho và Đạo. Trước giảng đường của chúng ta có một cái bia, là sao chép lại, một cái bia của Thiếu Lâm Tự. Tam Giáo Cửu Lưu Hỗn Nguyên Đồ. Mọi người đều thấy được. Cái bia này khắc lúc nào, là giữa năm Túc Tông nhà Đường. Đường Túc Tông là con trai của Đường Minh Hoàng. Cách chúng ta bây giờ 1300 năm, quý vị thấy hơn 1300 trước, Trung Quốc chúng ta đã đi theo hướng đa nguyên văn hóa. Nho Thích Đạo tam giáo cửu lưu là một nhà. Quý vị thấy bức tranh đó vẽ rất có ý nghĩa. Quý vị xem tỉ mỉ nhìn chánh diện là Phật Thích Ca Mâu Ni, nhìn nghiêng mặt một mặt là Lão Tử, một mặt là Khổng Tử. Ba khuông mặt vẽ cùng nhau, tượng trưng cho điều gì? một thể! Tam giáo là mắt tai mũi miệng thân, một thể. Cửu lưu là ngũ tạng lục phủ, bức tranh này thật quá đẹp, nó biểu pháp, thật sự là một thể. Lấy cái này làm giáo dục cấm răn của chúng ta. Cho nên học Phật, đối với thập thiện nghiệp rất dễ thực hành. Quý vị có Đệ Tử Quy, có Cảm ứng Thiên có cơ bản này, thì thập thiện nghiệp rất dễ dàng thực hành. Ba căn bản này thực hành được rồi, cho dù là học Nho học Đạo học Phật đều sẽ có thành tựu. Học Phật quý vị có thể thành Phật thành Bồ Tát, học Đạo quý vị có thể đạt được cảnh giới Lão Trang, học Nho thì quý vị là Khổng Tử, Mạnh Tử của ngày nay, thánh hiền. Cho nên cái bia này rất có giá trị!

Ở nước ngoài những năm gần đây mới đề xướng đa nguyên văn hóa. Chúng ta ở trên thế giới đoàn kết tôn giáo, đoàn kết sắc tộc, cũng làm được một chút thành tích. Người nước ngoài cho rằng đây là rất mới mẻ, đoàn kết dân tộc. Chúng ta đưa tấm bia này cho họ xem, họ cảm thấy rất kinh ngạc, thì ra 1300 trước, Trung Quốc đã đoàn kết tôn giáo, đoàn kết sắc tộc. Cho nên giáo dục cấm răn đã làm được rồi, sau đó nên hành chánh tín, tâm quy chánh đạo, tâm thiện sanh trí huệ, đây là chắc chắn.

“Mười thiện ở trên, đều là thể thiện”, thể gian pháp, thế gian pháp là căn bản của Phật pháp. Thiện của thế gian cũng không thể học tốt làm sao có thể học Phật. Quý vị thấy tịnh nghiệp tam phước, cái thiện thế gian này nên làm trước. Nó ba điều: Điều thứ nhất chính là thế gian phước, phước báo nhân thiên. Phước báo nhân thiên nên thực hành từ Đệ Tử Quy, Cảm ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp. Quý vị nên siêng năng thực hiện, thì phước báu của quý vị mỗi ngày mỗi lớn hơn, trí huệ từ từ thì mở ra. Có nền tảng này quý vị mới có thể vào cửa Phật.

Điều thứ hai chính là vào cửa Phật, thọ trì tam quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi- tiểu thừa. Từ tiểu thừa nâng cao gọi là đại thừa. Đại thừa, “Phát tâm bồ đề, thâm tín nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả”, tự hành hóa tha. Trình tự này nhất định nên hiểu nên tuân thủ.

Báo Ân Luận nói: “phàm là hành thiện, đều có thể vãng sanh”. Mười thiện của thế gian có thể vãng sanh hay không? Có thể. Sanh vào cõi phàm thánh đồng cư,

nhưng thường xuyên niệm Phật hồi hướng, làm tịnh nhân để chuyển thế. Điều này là nhất định phải hiểu, tu thế gian thiện, người tốt của thế gian họ thường hay niệm Phật, họ đem tâm thiện hành thiện của mình hồi hướng cầu sanh thế giới Cực Lạc. Lúc sắp lâm chung cảm được A Di Đà Phật đến tiếp dẫn. Có lẽ chúng ta nói Kinh Vô Lượng Thọ, đặc biệt nhấn mạnh phát tâm bồ đề, họ không phát tâm bồ đề. Chỉ dựa vào một chút thiện của thế gian, có thể vãng sanh chăng? Có thể. Chỉ cần họ tin tưởng, thế giới tây phương Cực Lạc có thật, thế giới Cực Lạc thật có Phật A Di Đà. Tự mình nguyện cầu sanh về thế giới Cực Lạc thân cận Phật A Di Đà, tâm niệm này chính là tâm vô thượng bồ đề. Ngẫu Ích đại sư ở trong Di Đà Kinh Yếu Giải đã nói. Cho nên người tu thiện pháp của thế gian, chưa tiếp xúc với Phật pháp. Rất nhiều người không biết chữ, chưa có cơ hội nghe kinh học giáo lý, nhưng họ gặp được thiện tri thức, gặp được bạn bè có học Phật. Nói với họ thế giới Cực Lạc, thì học tin tưởng, thì họ thật phát tâm, chân niệm cầu sanh tịnh độ. Lúc sắp lâm chung tướng tốt hiện ra, thật có thể vãng sanh.

Thế gian thiện, đây là dùng tam phước để nói. Thập thiện, cõi phàm thánh đồng cư. Nhị thừa thiện chính là “thọ trì tam quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi”. Nhị thừa là Thanh Văn Duyên Giác, họ có sanh về cõi phương tiện hữu dư. Đại thừa thiện: “phát tâm bồ đề, thâm tín nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả”, sanh cõi thật báo trang nghiêm. Phối hợp với tam bồi vãng sanh phía trước, Bồ Tát là thượng bồi vãng sanh, nhị thừa là trung bồi vãng sanh. Cõi phàm thánh đồng cư, thế thiện vãng sanh. Rất rõ ràng, rất tường tận đều là chánh tín, chân chính vãng sanh. Có nguyện vọng này, thật sự niệm Phật chắc chắn được sanh. “Cho nên Phật thuyết các kinh, vẫn kiêm thế thiện”, có thể nói Phật thuyết kinh đại thừa kinh tiểu thừa, đối với thiện thế gian thường nhắc đến, chúng ta ở thế gian này, ở nơi thế gian này nhất định phải làm người tốt, không thể làm người xấu. Vì sao vậy? Làm ác quả báo ở trong ba đường ác, hành thiện quả báo là ba đường thiện. Phật không muốn thấy chúng sanh tương lai đọa vào ba đường ác, ngài không muốn thấy. Cho nên trong tất cả các kinh, vẫn là khuyên mọi người bỏ ác làm lành. Từ điểm này chúng ta lãnh hội được lòng từ bi của Phật, từ bi vô tận. Mỗi niệm đều chăm sóc chúng sanh, mà thập thiện nghiệp này đặt biệt thuyết chuyên kinh- Thập Thiện Giới Kinh. Làm tịnh ba nghiệp của thân, bốn nghiệp của miệng, ba nghiệp của ý. Khiến chúng ta đạt được ba loại thanh tịnh, thân thanh tịnh: không sát, không trộm, không dâm, thân thanh tịnh. Khẩu thanh tịnh: không vọng ngữ, không ý ngữ, không hai lưỡi, không ác khẩu. Ý: không tham, không sân, không si. Thân khẩu ý ba nghiệp thanh tịnh “vì tu trì căn bản vậy”. Cho dù quý vị tu bất kỳ tông phái nào của đại thừa, bất kỳ pháp môn nào trong tám vạn bốn ngàn pháp môn, đều nên lấy thập thiện làm nền tảng. Không có thập thiện, quý vị không thể vào được cửa Phật. Cho nên nói Phật pháp xây dựng trên nền tảng của pháp thế gian. Thế gian thiện, thập thiện nghiệp chính là thế gian thiện. Không có thiện pháp này, thì quý vị không thể cầu trí tuệ và phước báu viên mãn của Phật, điều này cầu không được. Nhất định phải có nền tảng này, nền tảng này chúng ta nhất định phải xem trọng.

Ngày nay trong Thập Thiện Nghiệp Đạo, bao gồm Thái Thượng Cảm ứng Thiên, bao gồm cả Đệ Tử Quy. Chính là tam giáo hợp nhất, từ trên cơ bản thì nó dung hợp lại thành một, chắc chắn không thể xem thường, nhất định phải tôn trọng siêng năng học tập. Đem ba căn bản luyện tập tốt, chúng ta sau này vãng sanh tuyệt đối có hi vọng, chắc chắn có lòng tin.

Hết giờ rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.

Hết tập 428